

νικοῦ κοινοῦ ἀγαπηθέντος, καταστήσῃ δὲ καὶ τὸν ἰδρυτὴν τῆς δημοσίας κοινωνιᾶς τῆς χαρᾶς ἦν αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἐκείνου προέκοψε καὶ εὐδωθή.

Ὁ πρὸ δεκαετίας ἰδρύσας τὴν Ἑστίαν σκοπὸν αὐτοῦ κύριον προετίθετο—καὶ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἐπιβολὴ αὐτοῦ οὐδὲ παράβολος ἤτοῦδ' ἔωλος ἀπέβη—να καταστήσῃ τὸ φύλλον τοῦτο ἀληθινὴν πνευματικὴν ἐστίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπου νὰ συνδουλίξωσι μὲν καὶ ὑποτρέφωσι τὸ πῦρ πᾶσαι αἱ εὐσταλεῖς αὐτοῦ φιλολογικαὶ δυνάμεις, νὰ θάλπωνται δὲ κύκλω καθήμενοι οἱ τὸ ἄμουςον ῥίγος μὴ ἀσμενίζοντες. Εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ ἐκείνου ἐχώρησεν ἀσφαλεῖ καὶ ἀδιστακτῶ τῷ βήματι, συγκεντρῶσας μὲν περὶ τὴν σύνταξιν τῆς Ἑστίας πάντας σχεδὸν τοὺς ἀριστεῖς τῶν νέων ἑλληνικῶν γραμμάτων, προθύμως δ' ἀποδεχόμενος, εἰς παρασκευὴν τῆς διανοητικῆς πανδαισίας, τὴν συμβολὴν τῶν νεαρῶν ταλάντων, ἅτινα ὁσημέραι ἀφθονώτερον διεκρίνοντο καὶ ἐπεβάλλοντο, οὕτως εἰπεῖν, εἰς φύλλον περιοδικὸν τοιαύτην ἔχον τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ τὴν συναίσθησιν.

Οἱ τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἑστίας» παρὰ τοῦ πρώτου αὐτῆς ἰδρυτοῦ παραλαβόντες, καθήκον αὐτῶν ἐνόμισαν νὰ βαδίσωσιν ἀδιαπτῶτως τὴν ὁδὸν ἣν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον ἐπιτυχῶς χαράξει. Ἄν προσεπάθησαν καὶ ἰκανῶς κατῳρθῶσαν νὰ εὐρύνωσιν αὐτήν, αἰτία τούτου μία καὶ μόνη ἀλλ' ἀκριβῶς ἀποχρῶσα ὑπῆρξεν ὁ ὁσημέραι αὐξῶν ἀριθμὸς τῶν ἀναγκαστῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς Ἑστίας, ἡ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος μείζων διάδοσις αὐτῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ διαρκῶς ἐπιφανέστερον ἐκδηλουμένη συμπάθεια τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ πρὸς τοὺς ἀτῦτους καὶ βαρεῖς ἀγῶνας τῆς τε διευθύνσεως καὶ τῶν συντακτῶν αὐτῆς.

Εἰς κύρωσιν τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἀρκεῖ ἓν μόνον γεγονός, ἡ προϊῶσα αὐξήσις τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἑστίας», πρὸς οὗς καὶ χρέος ἡμῶν ὑπολαμβάνομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐπὶ τῇ σημερινῇ εὐκαιρίᾳ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ στοργῇ μεθ' ἧς περιέβαλψαν τὸ φύλλον τοῦτο.

Ἄλλ' ὑπέρτατον καὶ πρώτιστον ἡμῶν καθήκον αἰσθανόμεθα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ σφιγξώμεν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῶν ἡμετέρων συντακτῶν, εἰς οὗς κυρίως καὶ πρὸ πάντων ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἡμετέρου ἔργου, καὶ νὰ τελέσωμεν εὐλαβῆς τὸ μνημόσυνον ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὅσοι προῶρως ἀπέλιπον ἡμᾶς, ἀναρπασθέντες ὑπὸ τῆς μοίρας. Καὶ τούτων καὶ ἐκείνων τὰ ὀνόματα θέλουσι προσεχῶς δημοσιευθῆ ἐν τῇ Ἑστίᾳ, μετὰ καταλόγου πλήρους τῶν ἀπὸ δεκαετίας δημοσιευθέντων ἐν αὐτῇ, ὅστις ἔσται καὶ ἡ κρατίστη πασῶν ἀπόδειξις

τῆς ἀληθείας ὧν ἐλέγομεν πρὸ μικροῦ.

Δὲν δυνάμεθα δὲ τέλος νὰ λησμονήσωμεν τοὺς τε ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἡμετέρους ἀνταποκριτὰς τοὺς μετὰ τοσοῦτου ζήλου καὶ ἀφιλοκερδείας ἐργασθέντας εἰς διάδοσιν αὐτῆς καὶ ὑποστήριξιν, ὧν εὐγνωμόνως ἀναγράφομεν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ.

Ἀποβλέποντες νῦν εἰς τὸ μέλλον μεθ' ὅλου τοῦ θάρρους ὅπερ δικαίως ἐμπνέει ἡ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ἀκριβῆς συνειδήσις, ἡ συναίσθησις τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ἀμείωτον συμπάθεια τῶν ἡμετέρων ἀναγκαστῶν πεποιθήσις, οὐδεμίαν νομίζομεν ἀξίαν ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν ἐπαγγελίαν, ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων ἃς διατυμπανίζει συνήθως ἡ θήρα τοῦ κέρματος ἢ τῆς φήμης.

Θὰ πράξωμεν ἀπλῶς τὸ καθήκον ἡμῶν, ὡς ἐπράξαμεν αὐτὸ μέχρι τοῦδε, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει τοῦτο ἐκτιμηθῆ ὡς μέχρι τοῦδε ἐξετιμήθη.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

I

Τὴν τρίτην τὸ πρωὶ—ἦτον βλέπεις καὶ τρίτη—ἐνῶ ἤμην μὲ τὸν ἐπιστάτην τοῦ θεῖου μου εἰς τὰ ἀλώνια, ὅπου ἐγένετο ἀληθινὸν πανηγύρι διότι ἦσαν ὅλα σχεδὸν εἰς ἐνέργειαν, κ' ἐνῶ πρώτην φοράν ἐπαρτηροῦσα μὲ πόσον κόπον γίνεται αὐτὸ τὸ ψωμί, τὸ ὁποῖον εὐρίσκομεν ἔτοιμον ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, κάποιος, μού ἐκτύπησε τὴν ῥάχιν. Στρέφω καὶ βλέπω ἀπ' ὀπίσω μου τὸν κ. Ἀναστάσιον.

— Ἀληθινὸς νοικοκύρης ἐγείνατε πλειά· ἂν σὰς ἐβλεπεν ὁ θεῖός σας θὰ ἐνθουσιάζετο! μού λέγει γελῶν.

— Ὅλα τὰ χρεωστῶ εἰς σὰς, εἶπα· ὁ διδάσκαλος ἔκαμε μαθητὴν, ἀρχάριον βέβαια ἀκόμη, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλην τὴν ὄρεξιν νὰ προδεύσῃ εἰς τὸ μέλλον.

— Καὶ εἶνε προωδευμένος τὸρα ἀρκετὰ· τὸ σπουδαιότερον εἶνε ν' ἀγαπήσῃ κἀνεὶς τὴν φύσιν...

— Αὐτὸ τὸ ἀπέκτησα χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω. ... Πηγαίνωμεν εἰς τὸν πύργον νὰ καθήσωμεν.

— Ὅχι, ὄχι! κ' ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τάλω-νια· μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ βῶδια νὰ γυρίζουν ἔτσι σοβαρὰ τὴν βόκαναν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ νὰ τρίβεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν τὸ λεῖωμα. Κυττάξετε ἐκείνην τὴν χωριατοπούλα τί ὠραία στέκει ὀρθὴ ἐπάνω, μὲ τί χάριν κρατεῖ τὴν βουκέντραν... νομίζει κἀνεὶς πῶς εἶνε ἀρχαῖον ἀγαλμα... Ἄ! νά! τὴν ἐμμάτιασα κ' ἐγλύστρησε.

— Ἐλάτε νὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἐμπρὸς ἔς τὴν ἀχυροκαλύβαν, ποῦ εἶνε σκιά, τοῦ εἶπα.

Μία χωρική ἔτρεξε νὰ μᾶς βάλῃ προσκέφαλα, ἀλλ' ἡμεῖς ἐπροτιμήσαμεν δύο δεμάτια ἀπὸ στάχυα. Μετὰ διαφόρους ὀμιλίας τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς κόρης του :

— Ἐκείνη! τώρα ποῦ μαζεύεται εἰς τὸ σπίτι μου ἀπήντησε ὡς νὰ ὠμιλοῦσε περὶ μικροῦ παιδίου, ὅλην τὴν ἡμέραν περναῖ εἰς τάλωνια. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' παίρνει τὸ κέντημά της καὶ πηγαίνει ἐκεῖ, τάχα πῶς θὰ κεντήσῃ, καὶ τὴν περισσότερην ὥραν γυρίζει μεσ' ἔς τοὺς ἡλίους, ὡς ποῦ ν' ἀρρωστήσῃ τὸ παλιόκοριτο!.. προσέθεσε μὲ τὸν ἐπιπληκτικόν του ἐκείνου τρόπον, ὁ ὁποῖος εἶνε περισσότερο παραχάιδευμα.

— Ἀλήθεια, μοῦ λέγει μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἔπειδὴ ἤλαθε λόγος τώρα καὶ εἴμεθα μόνοι, θὰ σᾶς ἐρωτήσω κάττι, εἰς τὸ ὅποιον σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε μὲ εὐλικρίνεια.

— Μὴν ἀμφιβιάλλετε, ἀπεκρίθη μὴ ἔννοῦν ἀκόμη περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Νὰ μὴ με παρεξηγήσετε διὰ τὴν ἐρώτησίν μου. Βεβαιωθῆτε ὅτι μόνον ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν μοῦ ἐμπνέει ἡ φιλία σας καὶ ἡ ἐκτίμησίς μου πρὸς τὸν χαρακτῆρά σας μὲ κάμνουν νὰ τὸ πράξω. Ἄν ἦτο ἄλλος παρὰ σεις, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα.

Αὐτοὶ οἱ πρόλογοι ἄρχισαν νὰ μὲ ἀνησυχοῦν, ὡς νὰ εἶχα προκίσθημα.

— Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἐκτίμησίν σας καὶ εὐχομαι νὰ μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, εἶπα μὲ μικρὰν ταραχὴν.

— Περισσότερον παρὰ κάθε ἄλλος ἐγνωρίσατε σεις τὴν κόρην μου. Καὶ ἔνεκα τῆς ἐξοχῆς ἐδῶ, ἡ ὁποία εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τοὺς περτορισμοὺς τῆς ἐθιμοταξίας, καὶ ἔνεκα τῶν χαρακτῆρων σας, οἱ ὁποῖοι τόσον καλὰ συμβιβάζονται, εἴσθε εἰς οἰκειοτάτην σχέσιν μαζί της—δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Βέβαια, ἐσυλλάβισα. Ἐννοεῖς ὅτι τὰ εἶχα ὀλίγον χαμένα, δὲν ἤξευρα ποῦ θὰ ἀπολήξῃ..

— Ἐμένα μὲ τυφλώνει ἡ πατρικὴ ἀγάπη, εἰς τὰ μάτια μου φυσικὰ ἡ κόρη μου δὲν ἔχει κανὲν ἐλάττωμα παρὰ ἐπιπολαιότητα ὀλίγην, ἡ ὁποία θὰ περάσῃ μὲ τὴν ἡλικίαν. Σεῖς δὲν διακρίνατε κανὲν ἐλάττωμά της; Φιλαρέσκεια ἔξαφνα, ἢ ἄλλο βαρύτερον, τὸ ὅποιον νὰ εἶνε φόβος μήπως καταστήσῃ δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἦναι τὴν τύχην του μὲ τὴν ἰδικήν της;

Ἐμένα ἄλαλος.

— Μὴ διστάζετε, προσέθηκεν ἐκεῖνος μειδιῶν εἰρωνικῶς σχεδόν, ἔννοῶ πόσον εἶνε δύσκολος ἡ θέσις σας, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, θυσιάσατε μίαν στιγμὴν ὅλα τὰ τυπικὰ φιλοφρονήματα, καὶ συλλογισθῆτε ὅτι ἔχετε ἐνώπιόν σας ἕνα πα-

τέρα ἔτοιμον νὰκούσῃ ἀπαθῶς τὴν γνώμην σας περὶ τῆς κόρης του, τὴν γνώμην σας, ἡ ὁποία θὰ τοῦ εἶνε πολύτιμος, διότι θὰ πρόκηται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον ἐκείνης καὶ νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἀπορεῖτε, ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται—εἴσθε τόσον στενὸς φίλος ὥστε σᾶς τὸ ἐμπιστεύομαι: Πρὸ δύο ἐτῶν ἔχω ὑποσχεθῆ τὴν χεῖρα τῆς κόρης μου!

Φαντάσου τί ἐκρηξίς βόμβας ἦτον αὐτὴ! Καὶ ὁμως, ὡς νὰ μὴν εἶδε τί ἀποτέλεσμα ἐπέφερον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν μου ἡ ἀνέλπιστος ἀγγελία, ἐξηκολούθησε μὲ τὸ διαρκές μειδιάμα του, τὸ ὅποιον εἶχε καὶ κάποιαν χαίρεκαίαν:

— Ὁ μέλλον γαμβρός μου εἶνε καθ' ὅλα ἐξαίρετος, μοναδικός, ὅπως τὸν θέλω, καὶ τὴν ἀγαπᾷ—σπουδαιότατον αὐτό, διότι ὁ γάμος δὲν εἶνε ἐμπορικὴ ἔταιρία. Καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ. Πλησιάζει ὁ καιρός, ὅπου πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ ζήτημα αὐτό· εἶμαι ἡλικιωμένος, δὲν ἤξευρα τί μ' εὕρσκει ἔξαφνα καὶ ἡ κόρη μου μένει χωρὶς στήριγμα. Μόνον αὐτὸς ὁ δισταγμὸς μὲ τρώγει: τάχα θὰ εἶνε εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ζήσῃ μαζί της;

Χωρὶς νὰ θέλω:

— Θὰ εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπα. Ἄλλ' ἐνόησα ὅτι τὸ εἶπα μὲ τόνον φωνῆς ἐνθουσιωδῆ τόσον, ὥστε ὁ κ. Ἀναστάσιος μ' ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν πάντοτε μειδιῶν καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι:

— Σᾶς πιστεύω, εἶπε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἡ γνώμην σας αὐτὴ μὲ καθησυχάζει, μὲ στερεώνει εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἡ μοῖρά μου μοῦ εἶχε προορίσῃ νὰ ὑπογράψω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν καταδίκην μου!..

Ὅταν ἔφυγεν ὁ γείτων μου, ἐσυλλογίσθη ὅλην τὴν οἰκτρότητα τῆς θέσεώς μου· τί πτώσις αἰφνιδία, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ βάραθρον!.. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν εἶχεν ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ μὲ ὅλα τὰ μαγικά της θέληγτρα, μὲ εἶχε πλησιάσῃ, μὲ εἶχεν ἐγγίσῃ σχεδόν, καὶ ὅταν ἄπλωσα τὸ χέρι νὰ δεχθῶ τὰ δῶρά της, εἶδα ὅτι ἦτο μόνον φάντασμα καὶ ἐξηφανίσθη καὶ ἐχάθη;.. Εἶχα προχωρήσῃ πολὺ, πολὺ ἀσυλλόγιστος εἰς τὸν κατήφορον τῶν ἐλπίδων.—Πρώτῃ ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ἔλαβα καὶ τὴν ὁποίαν, ἔδωκα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ὄρκον, νὰ ἐκτελέσω ἀμετακλήτως, ἦτον: ἀφοῦ ἔχανα τὴν εὐτυχίαν, νὰ σώσω τοῦλάχιστον τὴν ἀξιοπρέπειάν μου—καὶ πῶς ἄλλως παρὰ προσποιούμενος ἀπάθειαν καὶ ἀναχωρῶν τὸ γρηγορώτερον.. εὐθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν;

Ὅλα τὰ πράγματα τότε ἄρχισα νὰ τὰ βλέπω κατ' ἄλλον τρόπον. Εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς Ἀμαρυλλίδος πρὸς ἐμὲ δὲν ἔβλεπα ἄλλο παρὰ γυναικείαν ἐπιπολαιότητα καὶ φιλαρέσκεια,

ούτε τὸ ἐλάχιστον δεῖγμα συμπαθείας ἢ ἀγάπης. Καὶ εἰς τὸ ἀνεξήγητον δὲ αὐτὸ διάβημα τοῦ πατρὸς, νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί φρονῶ περὶ τῆς κόρης του, εὔριστα τὴν ἐξήγησιν: Εἶχεν ἐννοήσῃ βέβαια ὅτι τὴν ἀγαπῶ καί, διὰ νὰ μοῦ κόψῃ τὰς ἐλπίδας μου μ' εὐμορφον καὶ λεπτόν τρόπον, μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ κόρη του ἀγαπᾷ ἄλλον, ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τραβῶ ἀνοιχτὰ ἐγώ...

Ἦστερον αἱ ἰδέαι μου αὐταὶ ἄλλαξαν ὀλίγον, ἀλλὰ τότε μοῦ εἶχαν ῥιζωθῆ ὅσον καλά—εὐτυχῶς,—ὥστε μὲ ὤπλισαν μὲ μοναδικὴν ἀπάθειαν. Καὶ εὐθὺς διὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ μεταβάλλω γνώμην ἔστειλα ἄνθρωπον εἰς τὴν πόλιν κ' ἐτήλεγγράφησα τοῦ θεοῦ μου ὅτι ἀναχωρῶ μετὰ μίαν ἡμέραν. Ἦρχισα ἔπειτα νὰ ἐτοιμάζω τὰ πράγματά μου πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ἀπορίαν τῶν χωρικῶν καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰν μόνον τοῦ ἐπιστάτου, ὁ ὅποιος ἐξησφάλιζε τὰ ἐκ τῶν ἀλγων τυχρὰ του.

Ἡ εἰδήσις τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεώς μου διεδόθη εὐθὺς καὶ ἔφθασε καὶ εἰς τοῦ γείτονός μου, διότι ἅμα ἐπῆρα νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω, πρὶν τοῦ ἀναφέρω τίποτε:

— Καλέ, ἀλήθεια φεύγετε; μοῦ εἶπε μὲ προσποιημένη ἀπορίαν.

— Ναί! ἀπεκρίθην ξηρά, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Μὴ τὸ πρῶτὸ δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε.

— Εἶχα τὸ μεσημέρι τηλεγράφημα.

Βέβαια ἐνόησεν ὅτι ἦτον ψεῦμα αὐτό, ἐντούτοις ἔκαμιν ὅτι τὸ ἐπίστευσεν. Ἐκεῖνος ἤθελε, φίλε μου, νὰ εὐκολύνῃ τὴν ὑποχώρησίν μου. Ἐκεῖ, ἀνοίγει ἡ θύρα κ' ἔρχεται ἡ Ἀμαρυλλίς κόκκινη, ζαυαμμένη ἀπὸ τὸν ἥλιον.

— Τί! Θὰ φύγετε; λέγει μὲ τόνον ἀπορίας καὶ ἐπιπλήξεως.

— Ναί... δυστυχῶς!

Κατῶρθωσα νὰ μὴ χάσω τὸ ἀπαθὲς ὕφος μου, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου ἐσπαράσσετο μέσα μου μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ πού τὴν βλέπω.

— Μὴ φύγετε! μοῦ εἶπε μὲ παρακλητικὴν γλυκύτητα, ἡ ὁποία μ' ἐκλόνησε.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω, σὰς βεβαιῶ ἀλλὰ πρέπει!

Ἐτόνισα ἐπιτηδῆς αὐτὸ τὸ πρέπει καὶ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ μου εἶδα τὸν κ. Ἀναστάσιον πονηρῶς μειδιῶντα.

— Ἀποῦ πρέπει! πολὺ καλά! εἶπεν ἐκείνη μὲ πικριαν καὶ ἀνέλαβεν ὕφος παρὰ ποτε ἀπαθές, ὑπερήφανον, ἀγέρωχον, τὸ ὁποῖον διετήρησεν ἄκαμπτον μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς μου, τὴν 11ην τῆς νυκτός.

Ἢταν τῆς ἔδωκα τὸ χέρι διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ γόνατά μου ἐλύγισαν, ἐστηρίχθην εἰς ἓν κάθισμα, ἀλλ' ἐκείνη διετήρει ἀπάθειαν, ἡ ὁποία μ' ἐπέισμωσε.

— Βέβαια δὲν ἠσθάνθη ποτὲ τίποτε πρὸς ἐμέ, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου καὶ τὴν ἐχαιρέτισα σιωπηλῶς.

— Καλὴν διασκέδασιν εἰς τὰς Ἀθήνας! ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς, ἀπλοῖ, ξηροῖ, εἰρωνικοῖ κάπως.

Ὁ κ. Ἀναστάσιος μὲ εἶπε ὅτι θὰ ἔλθῃ τὸ πρῶτὸ νὰ μὲ προπέμψῃ, ὥστε ἦτο περιττὸν νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω. Ἰππευσα καὶ ἐπῆρα τὸν δρόμον πρὸς τὸν πύργον. Εὐθὺς ὁμῶς ἅμα ἐκλείσθη μὲ κρότον ὀπισθεν ἡ θύρα ἐκείνη, ἡ ἀληθινὴ θύρα τῆς εὐτυχίας μου, ἔχασα ὅλον τὸ θάρρος μου. Παρ' ὀλίγον νὰ γυρίσω πάλιν ὀπίσω, νὰ κτυπήσω, νὰ ἔμβω καὶ νὰ πέσω εἰς τὰ πόδια τοῦ οἰκοδεσπότου, νὰ τοῦ εἶπῶ ὅτι ἡ εὐτυχία μου κρέμαται ἀπ' αὐτὸν, ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρην του— Καλά, ἀλλὰ μήπως μ' ἀγαπᾷ κ' ἐκείνη;.. Μάλιστα! ἀποδείξει ἡ ἀπάθειά τῆς.— Ἐτσι φέρεται γυναῖκα πού ἀγαπᾷ; Ἐκείνη ἀγαπᾷ ἄλλον, ἄλλον, ἀγαπᾷ τὸν καλότυχον ἐκείνον, τὸν μέλλοντα σύζυγόν τῆς... Μήπως δὲν μοῦ τὸ εἶπε φανερὰ καὶ ἔαστερα ὁ πατέρας τῆς τὸ πρῶτὸ εἰς τάλωνία!.. Δὲν μ' ἀγαπᾷ; Ἀλλὰ τότε πῶς μοῦ ἐφέρετο μὲ τέτοιον τρόπον; Ὅχι πάλιν! δὲν ἦτο ἀφέλεια αὕτῃ, ὄχι γυναῖκα πού ἀγαπᾷ ἄλλον δὲν ἤμποροῦσε νὰ μοῦ φερθῆ ἔτσι, παρὰ μόνον ἂν εἶνε φοβερὴ κοκέττα. Λοιπὸν τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ κοκέττα πρώτης τάξεως...

Ἄλλ' ἡ καρδιά μου διεμαρτύρητο ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν κρίσεων τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ διαμαρτυρήσεις τῆς ἔγιναν ὅσον ἰσχυραί, ὥστε ἐνῶ εἶχα φθάσῃ σχεδὸν εἰς τὸν πύργον, μὲ τραβοῦσ' ἐκείνη νὰ γυρίσω πάλιν ὀπίσω, νὰ περάσω διὰ τελευταίαν φορὰν ἀπὸ τὰ παράθυρά τῆς τὰ κλειστά.— Τὴν ἀγαπῶ! ἔλεγε μίᾳ φωνῇ εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀποῦ τὴν ἀγαπῶ θὰ εἶπῃ ὅτι μὲ διὰ αὐτὰ εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης μου!

Ἐστρεψα τοὺς χαλινούς πρὸς μεγάλην ἀπορίαν καὶ λύπην τοῦ ἵππου μου καὶ ἐγύρισα πάλιν ὀπίσω ἐπιπλῆσάζα ὀλονέν, διέκρινα μέσα εἰς τὴν ἀστροφεγγιὰ τὸ ἄσπρο χαριτωμένον σπιτάκι τῆς, ὅπως τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν πού ἐπήγαίνα ἐκεῖ... Ὢταν ἐπλησίασα ὁμῶς πολὺ κοντά, τότε ἐσυλλογίσθηκα πόσον ἄτοπον ἦτο νὰ περάσω πάλιν καὶ πῶς ἤμποροῦσαν νὰ μὲ ἰδοῦν καὶ νὰ μὲ παρεξηγήσουν. Ἀλλὰ δὲν ἦμην κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐφθασα ἐμπρὸς εἰς τὴν πλαγίαν θύραν, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τὰ πρὸς τὸν δρόμον. Τὸ δωμάτιόν τῆς ἦτο φωτισμένον, τὰ παραθυρόφυλλα κλεισμένα. Χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τὸ ἀνόητον τοῦ πράγματος ἐσταμάτησα ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω κ' ἐκάρφωσα τὰ βλέμματά εἰς τὸ παράθυρον. Ἐξάρφνα τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοίγουν μὲ ὀρμὴν καὶ προβάλλει εἰς τὸ παράθυρον. Τὰ μαλλιά τῆς ξεπλεγμένα τῆς ἐστεφάνωσαν τὴν μορφήν τὴν ὄψιν τῆς δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν ἰδῶ, τὰ κινήματά τῆς μόνον ἦσαν ὡσὰν ἀνήσυχια καὶ ταρα-

γμένα. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ κινηθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου ὀλίγον· ἔσκυψα καὶ ἐκύτταξα τάχα κατὰ γῆς. Ἦμην εἰς τὴν σιάν ἐντυχῶς.

— Ποῖος εἶνε; ἔκραξε μὲ ἀνησυχίαν.

Μόλις ἐψιθύρισα:

— Ἐγὼ!...

— Σεῖς; — Εἶνε ἀπερίγραφτος ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ εἶπε αὐτὸ τὸ Σεῖς!

— Ναί!... Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τῆς τὰ εἰπῶ ὅλα... Ἄλλ' ἂν ἐγελούσε εἰς ἀπάντησιν τῶν αἰσθημάτων μου;... Ἀφοῦ ἀγαπᾷ ἄλλον!... Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἐπάγωσε.—Εἶχα χάσῃ τὴν πιγαροθήκη μου, εἶπα· (αὐτὸ εὐρῆκα μόνον πρόχειρον πρόφασιν) ἐνόμισα ὅτι μοῦ ἔπεσ' ἐδῶ... ὅταν ἵππευσα... καὶ ἤλα... νὰ τὴν εὐρω... Ἄλλὰ τὰρα βλέπω πῶς τὴν εἶχα... εἰς τὴν ἄλλην τσέπην.

Εἰς ὅλα αὐτὰ βέβαια ἐμπερδέυθηκε φοβερὰ ἢ γλώσσά μου. Καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐκείνη ἐκλείσει μὲ βίαν τὸ παράθυρον χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ οὔτε καληνύκτα. Οὔτε καληνύκτα! ἀκούεις;

Ἐφυγα ἐξω φρενῶν κ' ἐξεθίμανα ὅπως ἄλλοτε εἰς τὸ καυμένον τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἔφερα εἰς τὸ πύργον ἐντὸς πέντε λεπτῶν· θαύμα εἶνε πῶς δὲν ἐκτύπησα ἐπάνω εἰς κανένα πεύκον μὲς εἰς τὰ σκοτεινὰ νὰ γείνω κομμάτια.

Χαριτωμένον ὕπνον ἔκαμα ἐκείνην τὴν νύκτα!... Τὴν αὐγὴν ἅμα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἐφυγα. Ὁ κ. Ἀναστάσιος μὲ πρόεπεμψεν ἕως τὰ σύνορά του καὶ ὅταν ἀποχαιρετίσθημεν δὲν μὲ ἄφησε χωρὶς ἀσπασμὸν καὶ χωρὶς νὰ μοῦ σφιγξῇ τὸ χέρι μου μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἰδωθῶμεν πάλιν.

— Ναί, εἶπα μέσα μου, σὰν μὲ ξαναϊδῆς γράψε με· μοῦ φθάνει τὸ φαρμάκι αὐτῆς τῆς φορᾶς...

Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἡ καρδιά μου ἦτο ξεχειλισμένη ἀπὸ λύπην καὶ ἀπελπισίαν εἰς ὅλην τὴν ὁδοπορίαν; αὐτὸ τὸ ἐννοεῖς. Ἡ θάλασσα κατόπιν μ' ἐξάλισεν ἐντυχῶς τὸσον ὥστε δὲν εἶχα καμμίαν συναίσθησιν. Τώρα ὅμως πάλιν, τώρα ποῦ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα, ὅλα, ἐρέθισα τὴν πληγὴν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κλεισθῆ ἀκόμη...

Τί τὰ θέλεις; δὲν λέγω πῶς θὰ ἀποθάνω ἢ πῶς ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μου. Ὅχι· δὲν εἶνε κανὲν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σβύνη ὁ καιρὸς· ἀλλὰ τὸ αἰσθημὰ μου αὐτὸ θὰ χρειασθῇ πολὺς, πολὺς καιρὸς διὰ νὰ σβυθῇ».

ΙΑ.

— Εἶνε πρῶτός σου ἔρωσ σοβαρὸς αὐτὸς καὶ τὰ παίρνεις ἔτσι· σιγὰ σιγὰ θὰ τραχυθῇ ἡ καρδιά σου ὅπως ὄλων μας. Ἐν τούτοις ἐν

πράγμα ἔξυρῶ νὰ σοῦ εἰπῶ· δὲν εἶνε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἐκείνη σ' ἀγαπᾷ.

Ἐπῆρα τὸν πλόν μου νὰ φύγω· ἦτο μεσημβρία. Οἱ τελευταῖοί μου λόγοι τὸν εἶχον βυθίσῃ πάλιν εἰς σκέψεις:

— Τί τὰ θέλεις, ἀπήντησε, τώρα, ὅσο καθαρότερα βλέπω καὶ ἀπαθέστερα κρίνω, τόσῳ ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ καρφώνεται εἰς τὸν νοῦν· λυποῦμαι ἂν γείνω ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὴν ἐντυχίαν τῆς, προσέθεσε μελαγχολικῶς· δὲν ἀρκεῖ ὅτι ποῶ ἐγὼ;

Ἐξάφνα ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη βιαίως καὶ εἰσῆλθεν ὁ κύριος Ἀριστείδης, ὁ θεῖος τοῦ Στεφάνου μὲ τὴν εὐθυμον καὶ γελαστὴν μορφήν του. Εἶνε ἐξηκοντα ἑτῶν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔχει μέσα του ζωὴν τόσην, ὅσην τρεῖς εἰκοσαετείς νεανίαί:

— Τί κάνετε ἐδῶ, παλιόπαιδα; Κοιμηρέσο μοῦχετε ἀπὸ τὸ πρῶτ', μυστικὰ αἶ; Δὲν μὲ παίρνετε κ' ἐμένα; Ἄ! κατεργάρη, βάζω στοίχημα τί ἔλεγες εἰς τὸν ἄλλον κατεργάρη· ἐδῶ, εἶπε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του δεικνύων ἐμέ.

— Δὲν εἶχαμε τίποτε σπουδαῖα, θεῖέ μου, ἐψιθύρισε πάντοτε μελαγχολικὸς ὁ Στέφανος.

— Τὸ ἔξυρῶ πῶς δὲν εἶνε σπουδαῖα, μὰ ἐσύ τὰ πῆρες ἔτσι· ἔλα, τί μοῦ δίδεις ἂν σὲ κάμω καὶ γελάσης μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν;

— Γελῶ καὶ μόνον μὲ τὴν ἀστείαν πρότασίν σας, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος βεβιασμένως μειδιῶν.

— Ἄ, μοῦ κάνεις ἀκόμη τὸν πονηρόν, αἶ; Ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ λοιπὸν τί ὀμιλίαν ἔχεις μὲ τὸν φίλον ἐδῶ ἀπὸ τὸ πρῶτ'· τοῦ λὲς τὰ κατορθώματά σου καὶ τοὺς ἔρωτάς σου μὲ τὴν κόρην τοῦ...

Τὸν διέκοψε ζωηρῶς:

— Τί; πῶς; τὰ ξυῦρετε καὶ σῆς; εἶπεν ἀνήσυχος.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν μανθάνω τί γίνεται εἰς τὸ κτήρᾳ μου. Ξεῦρω καὶ γιατί ἔφυγες, ἀνόητε, καὶ ὅλα.

Ὁ Στέφανος ἐσιώπη ἐκθαμβος κ' ἐγὼ ὄχι ὀλιγώτερον αὐτοῦ.

— Ἀφοῦ εἶπατε τὰ ἴδικά σας, καθήσετε τώρα ν' ἀκούσετε κ' ἕνα μικρὸ παραμυθάκι ποῦ θὰ σᾶς πῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἀριστείδης μετ' εὐθυμίας ἀκαταβλήτου, κ' ἐνεθρονίσθη εἰς ἕν καθισμα. Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος καλὸς κ' εἶχε φίλον ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον πλεῖο καλόν. Ἐνῶ ἔτρωγαν κ' ἔπιναν μαζὶ γυρίζει καὶ τοῦ λέει· ἐγὼ ἔχω ἕνα ἀνεψιὸν μάλαμμα, ἐσύ ἔχεις μιὰ κόρη διαμάντι, ἔρχεσαι νὰ δέσωμε τὸ διαμάντι εἰς τὸ μάλαμμα...

Ἦρχισα νὰ μαντεύω κἄτι τι μέσα εἰς τὸ παραμῦθι αὐτό. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ φίλου μου βαθμηδὸν καθίστατο μᾶλλον ἀνήσυχος· ἡ ἀναπνοή

του ἐταχύνετο. Ὁ θεὸς ἐξηκολούθησεν ἰλαρῶς: — Καλὰ, εἶπεν ὁ φίλος εἰς τὸν φίλον, κ' ἐγὼ τὸ θέλω αὐτό, μόνον μὲ μία συμφωνία· ὅταν ἔλθῃ ἢ κατάλληλος ὥρα θὰ μοῦ στείλῃς τὸν ἀνεψιόν σου νὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῆς ὅμως τίποτε. Θὰ γνωρισθῇ καὶ μὲ τὴν κόρην μου· ἂν ταιριαζῇ ὁ ἓνας ἔς τὸν ἄλλον καὶ εἶνε καὶ τοῦ γούστου μου, τελειωμένη ἡ δουλειά. Τὸ χέρι σου! Νὰ το! καὶ ἔσφιζαν τὰ χέρια...

— Ἀστείευσθε, θεῖέ μου; ... ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀνέλπιστον εὐτυχίαν, ἣν προεμήνυον οἱ λόγοι τοῦ θεοῦ του.

— Σιωπή! τὸ ἐπιμύθιον δὲν τὸ εἶπα: ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ὁ κ. Ἀναστάσιος... ὁ ἄλλος ἐγώ. Τὰ ἐκατάλαβες τώρα, κουτέ! ἀπελπισμένε! καὶ ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

Ὁ Στέφανος δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως· ἐκύτταζεν ἀφρημένοις ἐναλλάξ τὸν θεῖόν του κ' ἐμέ, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ τοῦ ἐπαίζαμεν ἀπὸ κοινοῦ κἀνὲν παιγνίδιον:

— Ἄ, Ὠμῶ ἀπίστε, θέλεις καὶ ἀποδείξεις λοιπὸν αἰ; Ἔχω τὰ ἔγγραφα ἐδῶ! Ὅριστε τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν μέλλοντα πενθερόν σου, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλε καθ' ἑβδομάδα. Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέσμη ἐπιστολῶν. Ἐδῶ εἶνε γραμμέναις ὄλαις ἡ πονηρίαίς, ποῦ ἔκαμες ὡς ποῦ νὰ μοῦ ζετρελλάνῃς ὅχι μόνον τὴν κόρην, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα ἀκόμη. Νὰ καὶ τὸ σημερινὸν γράμμα· ἔχει καὶ ἰδικόν σου μέσα· πάρ' το καὶ ἐτοιμάσου νὰ φύγῃς τὸ ταχύτερον πρὶν ἀρρωστήσῃ τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸν καῦμό σου, Ἐρωτόκριτε, καρδιοκλέφτη. Εἶδες ποῦ τὰ ἐτοιμάσα ἐγώ; Ἔλα, φίλησέ με τώρα.

Ὁ Στέφανος δὲν ἐπρόσμενε παρὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ θεοῦ του διὰ νὰ τὸν πνίξῃ μὲ ἐναγκαλισμούς καὶ φιλήματα, ἐνῶ ἐκεῖνος γελῶν ἔλεγε:

— Ἔλα, φθάνει πλειά, φθάνει, ἂ δολοφόνε θέλεις νὰ μὲ ξεκάμῃς γιὰ νὰ μὲ κληρονομήσῃς ἀπὸ τώρα! Θὰ μὲ πνίξῃς! Βοήθεια!... Φθάνει, φθάνει!.. Πήγαινε καὶ ἔς τὸν φίλον σου τώρα, ἔς τὸν πνευματικὸν σου!

Ἐπέστην κ' ἐγὼ εὐχαρίστως τοὺς ἀσπασμούς τοῦ Στεφάνου· ἡ ἀπρόοπτος αὕτη λύσις τοῦ ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου του μὲ εἶχε γοητεύσῃ...

— Πᾶμε νὰ φᾶμε τώρα ὄλοι μαζί· θὰ σᾶς ἀνοίξω καὶ μιὰ καινούργια μπουτίλλα κυπριώτικο νὰ πιούμε ἔς τὴν ὑγείᾳ μιᾶς ψυχῆς...

Ὁ Στέφανος σύμφωνος μὲ τὴν θεωρίαν του δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν εἰς τὸ γεῦμα· ἦτο τόσῳ χορτάτη ἡ καρδιά του ὥστε ὁ στόμαχος δὲν ἐπέινα ποσῶς. Ἦτο ἄλλως τε καὶ ἐπασχολημένος μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ἀναστασίου, ἡ ὁποία ἦτο μακρὰ καὶ ἀπεκάλυπτεν ὅλην τὴν πλεκτάνην, ἣν εἶχον στήσῃ μετὰ τοῦ κ. Ἀριστείδου διὰ νὰ συλληφθοῦν μέσα χω-

ρὶς νὰ τὸ ἤξεύρουσαν τὰ δύο ἄκακα περιστέρια τῆς ἀγάπης αὐτὸς καὶ... ἡ Ἀμαρυλλίς—ἀφοῦ ὁ Στέφανος ἐπιμένει νὰ τὴν ὀνομάζῃ οὕτω:

«Ἐὰν ἤξεύρατε καὶ οἱ δύο τὴν μυστικὴν συνθήκην μας, ἔγραφε, θὰ εἴσθε βεβιασμένοι, προσποιημένοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, δὲν θὰ ἐδοκιμάζατε ὅλα τὰ θέληγτρα καὶ τὰς ἀνησυχίας τῆς ὄχι καθ' ὑποχρέωσιν ἀγάπης. Ἴσως, ἴσως ἀκόμη δὲν θὰ σᾶς συνέδεε τότε τὸ γλυκὺ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μόνον του ἐβλάστησε.» Κατωτέρω δὲ προσέθετε: «Ἡ δοκιμασία, ἐκείνη εἰς τὴν ὁποῖαν σὲ ὑπέβαλα τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἦτο σκληρά, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' ἤθελον νὰ ἴδω μέχρι τίνος βαθμοῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ὑψηλοφροσύνη σου καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς θελήσεώς σου ἀπέναντι ἰσχυροτάτου αἰσθήματος· διὰ τοῦτο σὲ ἄφησα νὰ τὴν ὑποστῆς μέχρι τέλους. Δὲν λυποῦμαι σ' ἐτυράνησα ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐξετίμησα· διότι ἐξῆλθες ἀληθῆς μάρτυς τῆς τιμῆς. Καὶ ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ θέτῃ τὴν τιμὴν ὑπεράνω καὶ τοῦ ἔρωτος ἀκόμη!» Κατέληγε δὲ ὡς ἐξῆς: «Ἡ κόρη μου σὲ ἀγαπᾷ· αὐτὸ τὸ ἔχω ἐννοήσῃ πρὸ καιροῦ. Ἄν τῆς ἐδίδες παραμικρὰν ἐξήγησιν σὺ, θ' ἀπεκαλύπτετο βεβαίως. Τὸ κλειστόν σου στόμα συνεκράτει κλειστήν τὴν ἰδικὴν τῆς καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆμιώθη· τὸ αἶσθημα κλεισμένον ἔγεινε δυνατώτερον. Ἄφ' ὅτου ἀνεχώρησες παρήλλαξε πολὺ, δὲν τρώγει, δὲν κοιμᾶται, ἔχασεν ὅλην τὴν εὐθυμίαν τῆς, ἡ ὁποία δὲ εἶχεν ὀλιγοστεύσῃ ἀπὸ τινος καιροῦ. Δὲν τῆς ἀπεκάλυφα τίποτε, ἄφησα εἰς σὲ τὴν δάφνην τοῦ ἀγῶνος. Μόνον τῆς ἐδειξα τηλεγράφημα τοῦ θεοῦ σου, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες ἐπροκάλεσα νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔρχεται ἐκεῖνος καὶ σὺ μαζί του. Μίαν στιγμὴν ἔχαρῃ, ἀλλ' ἔπειτα ἐκίνησε μὲ δυσπιστίαν τὴν κεφαλήν καὶ ἀνέλαβε τὸ μελαγχολικὸν ὕφος τῆς. Τηλεγράφησε λοιπὸν εὐθὺς ἅμα λάβης τὸ γράμμα μου ὅτι ἔρχεσαι· τότε πλείονθ' ἀπιστεύσῃ. Σὲ προσμένω ἀνυπομονῶς· εἶνε σκληρότης ἀσυχώρητος ν' ἀφίνωμεν εἰς τὴν ἀμβρολίαν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν καὶ οἱ δύο τόσον ἀγαπῶμεν.»

Μόλις ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν ὁ Στέφανος κ' ἔφυγεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν:

— Δὲν τὸν χωρεῖ τὸ σπίτι! μὲ εἶπε γελῶν ὁ θεῖός του, κ' ἔχει δίκαιον· δὲν ἤξεύρεις τί κόρη εἶνε. Ἄν ἤμην νεώτερος δὲν του τὴν ἀφίνα...

IB'

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Στέφανος μὲ τὸν θεῖόν του ἀνεχώρησαν. Αὐτὴν τὴν φορὰν μοὶ ἔστειλεν ἐγκαίρως τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔγραψεν ἐκεῖθεν. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ἐπιστολῆς ἦτο ἡ συνάντησις του μετ' ἐκείνης:

«... Ἄφησα ὀπίσω τὸν θεῖόν μου μὲ τὰ πράγματά μας κ' ἔτρεξα ἐγὼ ἐμπρὸς κατ' εὐθείαν εἰς

τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ μου. Ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ ἦτο ἡ ὥρα 8 τῆς πρωΐας. Μ' ἐπρόσμεναν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κῆσκι, ἀλλ' ὄχι τόσο ἐνωρίς. Ἀντήλλαξα μὲ τὸν κ. Ἀναστάσιον ἐγκάρδιον χειραψίαν καὶ πολυσημαντὸν βλέμμα. Ἐκείνη ἀφῆσε συγκεχυμένη τὸ κέντημά της, ἡ ὄψις της ἐκοκκίνισε, τὸ χέρι της ἔτρεμεν, ὅταν ἤγγισε τὸ ἰδικόν μου. Δέν μου εἶπε λέξιν ὁ πατήρ της μόνον μου ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστήσιν του, διότι τόσον ταχέως ἐπέστρεψα πάλιν εἰς τὴν ἐξοχὴν.—Σὰς ἐσυνειθισαμεν τόσον πολύ, προσέθηκεν, ὥστε ἡ ἐλλειψίς σας μᾶς ἐκακοφάνη. Δέν εἶν' ἀλήθεια; ἡρώτησε στραφεὶς πρὸς τὴν κόρην του.

Ἐκείνη ἐψιθύρισε ἀκατάληπτον καὶ καὶ ἐξηκολούθησε τὸ κέντημά της. Ὁ πατήρ της εἶδε τὴν ἀμηχανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα ἀμφοτέροι καὶ ἠυδόκησε νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνους προφασισθεὶς ὅτι ἔχει ἐργασίαν μίαν στιγμὴν. Ἐκείνη δὲν ἔστρεψε κἄν τὴν κεφαλὴν, ἀφωσιωμένη τάχα εἰς τὸ ἐργόχειρον.

Ἦλθα καὶ ἐστάθην ὀρθὸς ἐμπρὸς της:

—Τί ἔχετε καὶ εἴσθε θυμωμένη μαζί μου; Εἶπα μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

Δὲν ἀνεσήκωσε κἄν πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα καὶ μόνον ἐφέλλισε σκυμμένη καθὼς ἦτο:

—Τίποτε...

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατηθῶ πλέον!

—Μενομιζετε κακόν, ἀναίσθητον, καὶ μωρὸν ἀκόμη· διότι μωροὶ πρὸ πάντων εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν των! Ὅχι! μ' ἀδικεῖτε· ἐννοῶ πολὺ καλὰ ποῦ εἶνε ἡ ἰδική μου εὐτυχία, καὶ ἂν ἠναγκάσθην ἐπ' ὀλίγον νὰ τὴν ἀποφύγω, διότι ἔπρεπε, ἔρχομαι ὁμῶς τώρα νὰ τὴν ἐπανεύρω πάλιν ἐδῶ, μακρὰν τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ἡσυχον αὐτὸν παράδεισον τῆς ζωῆς.

Ἀνεσήκωσε τέλος τὸ πρόσωπόν της καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ τὸ καθαρὸν βλέμμα της ὡς νὰ μὲ ἠρώτα ποῖον ἦτο τῶν λόγων μου τὸ συμπέρασμα.

—Σ' ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἄφωνον ἐκείνην ἐρώτησιν, ἀντλήσας ὄλην τὴν τόλμην ὅση ὑπελείπετο ἐν τῇ ψυχῇ μου, σ' ἀγαπῶ! Δὲν τὸ ἐνόησες λοιπόν, δὲν τὸ ἐμάντευσες αὐτὸ τόσον καιρόν; Σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν, ὅπου σὲ εἶδα ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον κῆσκι στολισμένην μὲ τὰ ῥόδα καὶ τὰ κεράσια... Σ' ἀγαπῶ!...

Τὸ κέντημα εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς της· μ' ἐκύτταζε κατὰ πρόσωπον ἀκίνητοῦσα ὡς νὰ τὴν ἐμέθυε τὸ ἄρωμα τῶν λόγων μου.

—Καὶ ὁμῶς ἐφύγατε! εἶπε μὲ παράπρον.

—Ἐφυγα, διότι ἔπρεπε νὰ φύγω· ἐὰν ἤθευες διατὶ ἐφυγα, καὶ θὰ τὸ μάθης μετ' ὀλίγον, δὲν θὰ μοῦ ὠμίσεις ἔτσι ἐφυγα διὰ νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ μείνω εὐτυχῆς... ἂν μ' ἀγαπᾶς...

Ἀνέλαβεν εὐθὺς ἡ ὄψις της τὴν συνήθη εὐθυμίαν:

—Ἄν τὸν ἀγαπῶ; εἶπεν ἐρυθριῶσα, ἂν τὸν ἀγαπῶ;... ὡσάν νὰ μὴν τὸ ἔξυρη τάχα ὁ ἀνόνητος...

Τὶ ἄλλο θὰ ἔκαμεν εἰς τὴν θέσιν μου, παρακαλῶ, παρὰ νὰ κλείσῃς μ' ἐν φίλημα τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο στόμα;

Πόσον ἐπεθύμησα νὰ σὲ εἶχα ἐδῶ πλησίον μου κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς; ἡ φιλία περικυκλοῦσα τὸν ἔρωτα ἀποτελεῖ τὴν χαριεστέραν ἀνθοδέσμη. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃς, ὅταν ἡ εὐτυχία μου θὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, θὰ ἔλθῃς.

Ἡ Ἀμαρυλλίς μου—θὰ τὴν ὀνομάζω πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀρέσκει καὶ εἰς τὴν ἰδιάν—ἡ Ἀμαρυλλίς μου ἐτοίμασε τὴν ἐγχώριον στολὴν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν φορέσῃ, ὅταν θὰ εἶνε νύμφη. Δι' αὐτὸ μοῦ εἶχεν εἰπῆ ἡ πονηρά, ὅταν τὴν ἠρώτησα ἄλλοτε: διατὶ ἐτοίμαζεις τὴν στολὴν: τί σας μέλει; Θὰ ἔλθῃς καὶ θὰ τὴν ἰδῆς; καὶ νύμφη ἀκόμη θὰ εἶνε ἀληθινὴ Ἀμαρυλλίς!

Ὁ θεῖός μου, εὐθυμος πλέον ἢ ἄλλοτε, μᾶς ἔλεγε σήμερον εἰς τὸ πρόγευμα ὅτι ἡ εὐτυχία, ὅπως ἡ περιουσία, δύναται ν' ἀποκτηθῇ κατὰ δύο τρόπους: ἢ ἐκ τύχης καὶ συμπτώσεως ἢ διὰ κόπων καὶ φροντίδων· καὶ ὅτι ὅπως πολυτιμότερα καὶ ἀσφαλεστέρα περιουσία εἶνε ἡ μετὰ κόπων πολλῶν καὶ φροντίδων ἀποκτηθεῖσα, οὕτω καὶ εὐτυχία πολύτιμος καὶ ἀσφαλὴς εἶνε ἐκείνη, ἣτις μᾶς ἐστοίχισε πλείονας ταλαιπωρίας καὶ βάσανα. Ἐκοπίασα τάχα τόσον ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς μου εὐτυχίας, ὥστε νὰ εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς διαρκείας αὐτῆς;»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΥΠΟΔΟΥΛΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμε. φύλλον.]

11 Ἰανουαρίου.

Ἡσυχία ἄκρα ἐρημώσεως, σιγὴ τρομακτικὴ πέραξ ἡμῶν· ὅπως, κατὰ τὰ δημῶδη ἄσματα, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸν Κάτω κόσμον δὲν εἰξεύρουσι τί γίνεται εἰς τὸν Ἐπάνω, ἀπὸ τὸν Ἄδην μᾶς ἀγνοοῦμεν τί συμβαίνει τριγύρω ἡμῶν ἐνῶ συνήθως, ἀπὸ τᾶλλα χωρία ἔρχονται τόσον συχνὰ εἰς τὴν πόλιν μας, τώρα οὐδεὶς φαίνεται ἀλλ' ὅταν εἶναι βροχὴ οἱ κοχλῖαι μαζεύονται εἰς τὸ κέλυφός των, καὶ μόνον ὅταν λάμψῃ ὁ ἥλιος ἐξέρχονται ἐπὶ τῆς χλόης· τώρα δὲ μαίνεται δεινὴ καταιγίς...

Τὰ μεσάνυκτα οἱ φρουροὶ τῆς παρὰ τὴν πύλιν τοῦ τείχους τὰμπιας ἀκούουν βήματα,